

време-то О Боже! — О земля! — отвори ся и мя прогълтнѣ, да ми нема вече. — О — и ты затваряшъ твоѣ-тъ светъ пазувъ, и ты странишъ отъ проклетого и пакленаго сына. — О вѣчна мѣко! та ты мя земи и мѣчи до вѣчны-тъ сѣдъ.

Графъ-тъ. (*на стражари-тъ*). Завлечете го въ тъмницѣ-тъ и нищъ друго не му давайте да яде, освѣнь хлѣбъ и водѣ (*завежда-го*).

Волѣ. Ама защо не ми дозволихте да го изсѣкѣ на кѣсове?

Графъ-тъ. Та и то ще му бѣде, но азъ съмъ радъ, да знаѣ, гдѣ сѣ заровени супруга-та ми и чедо-то ми. Знаете ли нѣкой отъ васъ двама ви?

Вилхелмъ. А кой бы можалъ да знае, като е проклетый Голосъ то се нощемъ извършилъ. — Не знаѣ билъ и онѣзи хора, кои-то сѣ ѣ погубили.

Графъ-тъ. А знаете ли вы Мелхиоре?

Мелхиоръ. Тѣй сѣщо, както и Вилхелмъ, защото проклетникъ такъвзи страхъ бѣше задалъ, щото въ дворъ-тъ никой не е смѣялъ и да помысли за Графицѣ-тъ а камо ли и да попыта нѣщо за неѣ.

Графъ-тъ. О премила супруго, инди не ще можъ да ти намѣрѣ нито гробъ-тъ. — А какъ мысли-

Вилхелмъ. Можемъ, но невѣрвамъ да знае и той.

Графъ-тъ. Идете Мелхиоре и попытайте го, гдѣ е Геновева съ дете-то заровена, па ако не знае, а той нека ви каже по име онѣзи хора, дѣ-то сѣ ѣ убѣли (*отважда*).